

for, og som ogsaa har været berørt her i Dag, var jo særlig, hvorvidt den ene af Medicinalraaderne skulde have praktiseret i Provinserne. Et andet Punkt var Lægernes, Tandlægernes, Apotekernes og Jordemødrenes Stilling efter § 9. Jeg kan ikke indse, hvorfor der fra Ministeriets Side har været, jeg vil ikke sige Uvilje derimod, men den højtærede Minister har dog nødvendigvis gaa ind paa, at den ene af Medicinalraaderne skulde være en Provinslæge. Fordelene derved ere jo iøjensfaldende. Det er jo klart, at der er provinssielle Interesser, ved hvilke der maa fordres Kendskab til provinssielle Forhold, ligesom der paa den anden Side er Hovedstadsforhold og Hovedstadsinteresser, og en Læge, som maatte aldrig har været ude i Provinserne, og derfor ikke kender de lokale Forhold der, kan jo ikke have det Syn paa Sagen som en Læge, der har haft Praksis der. Man kan jo nok sige, at det er et Sagn, som ikke ses med samme Øjne af alle Læger, men jeg tør nok sige, at Fler-tallet af Danmarks Læger ere stemte for, at en af Medicinalraaderne skal have praktiseret i Provinserne. Jeg ser ganske vist efter § 17, at der er enkelte Tilfælde, hvor der kan tilfaldes overordnede Læger; men det bliver et helt andet Forhold og et meget besværligere Forhold, end naar den ene af Raaderne er kendt med Provinnsforholdene og med Sikkerhed kan udtale sig derom, og jeg tror ogsaa, at Lægerne ville se paa det med mere Sympati, naar det blev ordnet paa en anden Maade. Der blev jagt, det var ikke altid, man kunde være sikker paa, at træffe en dygtig Mand, som egnede sig til det Hverv, men jeg tror aldeles ikke, der kan være Tale om det. Jeg har ved at raadspørge desangaaende, faaet det Svar, at det vil altid kunne være Tilfældet, at der vil kunne træffes en dygtig Mand, der egner sig dertil, i alt Fald er det et Forsøg værd. — Der er dernæst Lægernes Stilling efter § 9 og det undrer mig, at den højtærede Minister ikke har rettet dette Forhold i Lovforslaget, som det er forelagt i Aar. Efter alle Udtalelser i Fjor og ogsaa efter Udtalelser i Dag synes det mig, som om ingen ønsker denne overordentlige Myndighed lagt i Sundhedsraadets og dets tilforordnede Hænder, og der er ogsaa en vis Uretfærdighed i, at disse Mænd skulle have Ret til uden Lov og Dom at afskedige en Læge, en Tandlæge, en Apoteker eller Jordemoder. Jeg kan ikke indse andet end, at der, for saa vidt noget saadant bestemt kan formuleres, maa formuleres Regler, hvorefter Afskedigelse kan ske, og at den kun kan finde Sted efter Dom. Jeg tror ikke, det er heldigt, at

den foregaar administrativt; Dom maa der til, thi foregaar den administrativt, selv om der er Regler, hvorefter den kan foregaa, vil den saa, jeg vil ikke sige et Vilkårligheds Præg, men et vist Skin af Vilkårlighed blandt Lægerne, og det maa den meget nødvendig have. Jeg kan aldeles ikke være enig med den ærede første Tale (Kump), som mente, at Apotekemedhjælpere og Jordemødre maatte der nok sparkes til, det gjorde ikke noget, men Læger og Apotekere skulde gennemgaa hele Processen; de skulde behandles paa en bedre Maade. Jeg kan virkelig ikke indse, at der er nogen Forskel; enten en Læge er forfalden eller en Jordemoder er forfalden, maa der kræves den samme Behandlingsmaade; der kan ikke være Tale om andet. Jeg tror, det er rigtigt, de saa Lov til at forsvare sig for Domstolene, og at man saa vidt muligt søger at præcisere de Regler, hvorefter Sundhedsraadet kan indstille dem til Fortabelse af jus practico-candi; man risikerer ikke noget derved; thi Sundhedsraadet har jo Lov til under paa-rængende Omstændigheder foreløbig at suspendere de paagældende. Det kan Raadet gøre efter Lovforslaget uden Indstilling til Justitsministeren, og naar den foreløbige Suspension er foregaaet, kan Processen finde Sted, saa at Lægen kan blive afskediget. Jeg antager imidlertid ikke, at disse to Punkter ville volde nogen Vanskelighed. Den højtærede Minister lod ikke til i Fjor, da Sagen var for, at have noget imod, at det blev ordnet saaledes, som udtalt her i Landstinget.

Jeg maa maasse samtidig med, at jeg har Ordet, tillade mig at fremkomme med et Par Udtalelser til den ærede sidste Tale (Wjerre), som saa forferdelig mørkt paa Distriktslægernes Forhold. Jeg ønsker ikke, at Distriktslægerne ere stillede daarligt, men det ærede Medlem ser alene paa Udgiftssiden og slet ikke paa Indtægtssiden. Jeg skal gøre opmærksom paa, at der udtom en Lov i 1888 — Epidemiloven kalder man den — og ifølge den har Distriktslægen, for saa vidt han er Epidemilæge, og det er han som Regel, en ganske artig Indtægt. Jeg tror nok, jeg kan sige, at det vistnok var en Fejltagelse fra Rigsdagens Side, at denne Indtægt blev sat paa den Maade. Det ærede Medlem kender vistnok de Indtægter, som kræves, og som faas efter Loven; de ere ret betydelige. Ganste vist er den gamle Ansættelse af hans Indtægt, nemlig den faste Indtægt, for lille, men naar Distriktslægerne efter den nye nævnte Lov, som heldigvis snart skal revideres, kunne saa saa betydelige Indtægter, som man kan høre af forskellige